

hane weel. Ehk annad mulle roakri, ütles
Tio jälle, et surnud lapsaga koio saan? ja
lähelad siit jalla wõõrsile, ma lähkitan
hoost homme warra taggasi. Agga Laur
kõetis: ma ollen isse surnud, saaksin agga
õlle ja winala — ja sedda aiama.

Tio tousis siis üles, ja hakkas Reino wasto
koio pole kõndima. Tullid ka pea kofko, ja
woib küs arwata, mis Reino südda ütles,
sei da surnud last näggemast. Helde Loja, kes
Ea wannematte armastust laste wasto ni
kõngeste olled seadnud! tõeste, selle kadduma
elust ülle on se pärris koft, kus keik nuttud,
mis siin kustumamatta jäwad, iggawessels
rõmutis touswad.

Agga teggia inimenne unustas jo päs-
wa koorima, maggusat jutto, leiba wottes,
aiades; ja murre-kautaw unni hakkas ig-
gaühte kutsma, kui Rein ja Tio selle kirowi
järe tullid, kus se wanna halli peaga mees
weel istus. Üks kallis õhto willutas mis päs-
wa pallaw wässitand, ja iggamees rõpas sed-
da — Tio ja Reino nähhes keik ma-ilm olli

rõmuta. Selle walloga langes Tio selle wan-
na kesse kõrwa, temmale keik räkides —
Rein seis is nende ees, surnud laps süles.

Kas ollete taewast ja maad tähhele pannud?
küsis se wanna mees, kui nad omma jutto
ollid lõppetand. Et kui wägga! kostis Tio.
Siis teate, et keik targaste on seätud? küsis
ta jälle, woi, ehk arwate, et päike ja ku ja
tähhed isseennest ommad teed käiwad? Ni
pissut, kui weskli rattas isseennest käib,
kostis Rein. Siis ussute ka, küsis ta was-
to, et keigealwema rohhoessse juur, ja keige-
õrnama säseessse ello mitte isseennest ei olle?
Ja Rein wastas: suur on meie Jummal!
Temma heldus täidab keik! ja temma tarkust
kulutab keik! Agga mis süggune loom südab
sedda tähhele panna? küsis ta nüüd. Egga
teine, kui inimenne? kostis Tio. Siis tou-
sis se Wannake istumast yüsti ja ütles: kui
nüüd Jummal sedda rohto wälja peäl, mis
täina en, ja homme ahjo wissatasse, ja sed-
da keigewähhemat ellajat nenda ehhitab, kui
pasio ennam mitte teid, teie nõdra-usklikud!